

Je nová studená válka nevyhnutelná? Čínské pohledy na strategickou soutěž mezi USA a Čínou

 academic.oup.com/cjip/article/12/3/371/5544745

Abstraktní

V posledních letech čínští vědci a politické elity diskutovali o stále sílící strategické konkurenci mezi Spojenými státy a Čínou a jejich mnohostranných důsledcích pro čínskou zahraniční politiku. Někteří se dokonce obávají možnosti nové studené války mezi Spojenými státy a Čínou. Tento článek si klade za cíl nabídnout analýzu čínských pohledů na strategickou konkurenci mezi USA a Čínou. Podle názoru většiny čínských pozorovatelů je strategická soutěž mezi USA a Čínou nevyhnutelná, protože Čína zmenšuje národní mocenskou propast mezi sebou a Spojenými státy, zatímco Spojené státy rozhodně prosazují své globální prvenství. Další faktory, včetně ideologických neshod, mohou podporovat hlavní mocenskou konkurenci, která se rozšířila do většiny aspektů americko-čínských vztahů. Čínští pozorovatelé věří, že ekonomická a technologická rivalita mezi Spojenými státy a Čínou vzrostla a že západní Pacifik je ústředním bodem strategické soutěže mezi USA a Čínou. Mezitím někteří čínští učenci přikládají větší význam soutěži mezi USA a Čínou o mezinárodní prestiž a vedoucí postavení. Čínští analytici však nejsou příliš pesimističtí ohledně vyhlídek americko-čínských vztahů a vnesli politická doporučení zaměřená na řízení strategické konkurence mezi USA a Čínou a obnovení nové rovnováhy mezi dvěma hlavními mocnostmi.

Sekce vydání:

[články](#)

Úvod

V prosinci 2017 Trumpova administrativa představila svou zprávu o strategii národní bezpečnosti, která navrhla, že Spojené státy vstupují do nové éry velké mocenské soutěže. Zpráva označila Čínu za „revizionistickou velmoc“ a „strategického konkurenta“, který chce „utvářet svět, který je v rozporu s americkými hodnotami a zájmy“. ¹ Kromě toho shrnutí národní obranné strategie z roku 2018 vydané ministerstvem obrany USA zdůraznilo, že „ústřední výzvou“ pro Pentagon bylo, jak se vypořádat s „obnovením dlouhodobé strategické konkurence“ s Čínou a dalšími soupeřícími státy. . ²Američtí vysocí úředníci navíc dali zcela jasně najevo, že soutěž se stala ústředním bodem nové čínské politiky Trumpovy administrativy. V říjnu 2018, při účasti na čínské ambasádě na oslavách státního svátku ve Washingtonu, vrchní ředitel pro asijské záležitosti v Radě národní bezpečnosti Matt Pottinger jednoznačně prohlásil, že: „My v administrativě jsme aktualizovali naši politiku vůči Číně, abychom dostali koncept konkurence do popředí. ‘. ³ Kromě takových rétorických změn vyvíjela Trumpova administrativa také mnohem větší tlak na Čínu prostřednictvím řady kroků a zdá se, že konkurence nyní zasahuje do všech aspektů americké politiky vůči Číně. ⁴Konkrétně Washington zahájil bezprecedentní obchodní válku proti Číně a v ekonomickém vztahu mezi USA a Čínou existuje trend „oddělování“. ⁵ Kvůli otázce Tchaj-wanu se rozhořelo nové napětí a existuje také riziko eskalace třenic mezi USA a Čínou ohledně Přímořské Asie, zejména v Jihočínském moři. ⁶ Spojené státy pokračují v prosazování své „Svobodné a otevřené indo-pacifické strategie“, jejímž hlavním cílem je vytvořit protiváhu iniciativě Pás a stezka, kterou Čína v posledních letech prosazuje. ⁷Konkurence – komplexní, dlouhodobá a globální – se bezpochyby stala módním slovem současného přeorientování americké strategie směrem k Číně. Výkonná a zákonodárná složka americké vlády skutečně dosáhla nového konsenzu o přijetí celovládního přístupu k omezení rostoucí moci a mezinárodního vlivu Číny prostřednictvím lepšího využití různých amerických politických nástrojů. ⁸

Na tomto pozadí také probíhají vášnivější debaty o strategické soutěži mezi USA a Čínou mezi americkými vědci a tvůrci politik. Řada amerických stratégů, včetně profesora Princetonské univerzity Aarona Friedberga a výkonného viceprezidenta a ředitele studií Centra pro novou americkou bezpečnost (CNAS) Ely Ratnera, vyzývá Trumpovu administrativu, aby přijala vůči Číně více konkurenční politiku.⁹ Zdá se, že takové jestřábí názory se staly hlavním proudem ve washingtonských politických kruzích. Jiná skupina expertů, včetně bývalých vysokých úředníků Jeffreyho A. Badera a Susan L. Shirk, argumentuje pro účinnější americké reakce na čínskou výzvu a upřednostňuje „inteligentní konkurenci“ s Čínou.¹⁰ Někteří američtí vědci se do této debaty zapojují prostřednictvím historických perspektiv, zejména tím, že se snaží poučit z rivality mezi USA a SSSR během studené války.¹¹ Například profesor Hal Brands Univerzity Johnse Hopkinse tvrdí, že „dlouhá historie strategické soutěže mezi velmocemi nabízí množství poznatků, které mohou ovlivnit chování moderního státnictví“.¹² Kromě toho ostrílení pozorovatelé Číny ve Spojených státech studovali určité specifické problémy, jako je rivalita mezi USA a Čínou v jihovýchodní Asii.¹³

Čínští učenci a politické elity se také zapojili do diskusí o strategické soutěži mezi USA a Čínou, které byly z velké části řízeny čínskou politikou Trumpovy administrativy. Je však pozoruhodné, že čínští pozorovatelé před více než deseti lety předpovídali, že vztahy mezi USA a Čínou se stanou konkurenceschopnějšími. V důsledku globální finanční krize v roce 2008 čínští analytici rychle pochopili potenciální zásadní posun ve vztazích mezi USA a Čínou. To by se dalo brát jako první vlna čínských debat. Druhá vlna začala v letech 2010–2011, kdy Obamova administrativa prosazovala strategii „Pivot/Rebalance to Asia“. Mezi Pekingem a Washingtonem vzrostlo napětí ohledně regionální bezpečnosti a ekonomických záležitostí, zejména těch, které vyplývají ze sporů mezi USA a Čínou ohledně sporů o Jihočínské moře. navíc To, že Čína v roce 2010 předstihla Japonsko jako druhou největší ekonomiku světa, podnítilo čínské obavy ohledně náročnějších vztahů se Spojenými státy. Třetí vlna

byla z velké části iniciována Trumpovým prezidentstvím; přepracování americké politiky vůči Číně Trumpovou administrativou vlilo do čínských diskusí o strategické soutěži mezi USA a Čínou novou vitalitu, a to zejména koncem roku 2017 po zveřejnění americké národní strategické zprávy. Tento článek si klade za cíl zhodnotit čínský pohled na strategickou konkurenci mezi USA a Čínou. Globální kontext a hlavní hnací síly strategické konkurence mezi USA a Čínou jsou ústředními tématy, která přitahují pozornost čínských vědců a politických elit, pokud jde o to, o co by Spojené státy a Čína mohly soutěžit a jak takovou konkurenci řídit. Původní materiály, ze kterých čerpám, zahrnují články publikované v předních čínských akademických časopisech a názory čínských vědců a politických elit. Tento článek může vrhnout nové světlo na pochopení toho, jak Číňané vnímají výzvy a vyhlídky změn americko-čínských vztahů. Mohlo by to také odrážet čínské myšlení o čínských strategiích a taktikách s ohledem na přemístění země na „světovou centrální scénu“ a zároveň se vyhnout takzvané „Thukydidově pasti“.

Strategická konkurence mezi USA a Čínou: globální kontext a hlavní hybatelé

Čínští učenci a politické elity, na rozdíl od svých amerických protějšků, mají tendenci brát jako výchozí bod své analýzy globální kontext strategické konkurence mezi USA a Čínou. Většina čínských pozorovatelů tvrdí, že globální finanční krize v roce 2008 představuje předěl v historii vztahů mezi USA a Čínou. Globální finanční krize, která má původ v jádru kapitalistického světa – ve Spojených státech – vedla nejen k tamním ekonomickým potížím a politické dysfunkci, ale také poškodila americkou měkkou sílu tím, že odhalila nedostatky modelu „Washingtonského konsensu“. Ještě důležitější je, že znamená hlubokou transformaci mezinárodního řádu a nastoluje doutnající konkurenci mezi Čínou a Spojenými státy v globálním kontextu. Jak poznamenává Tao Wenzhao, vedoucí výzkumný pracovník Čínské akademie sociálních věd (CASS),¹⁴ Ve skutečnosti to bylo brzy po globální finanční krizi, kdy čínští učenci zachytili

mění se povahu vztahů mezi USA a Čínou a zdůraznili možnost rostoucí konkurence mezi těmito dvěma národy. Profesor Zhao Kejin z univerzity v Tsinghua tvrdil, že v období po finanční krizi dojde k historickým změnám v bilaterálních vztazích, kdy Čína a Amerika nejsou skutečnými přáteli ani nepřáteli, a že kombinace konkurence a spolupráce definuje stále složitější vztahy mezi USA a Čínou.¹⁵ Profesor čínské zahraniční univerzity Wang Fan navrhuje nový termín „soutěžní vzájemná závislost“ jako vhodný koncepční rámec pro analýzu měnících se vztahů mezi USA a Čínou.¹⁶

Jednoznačnější prohlášení pochází od vrchního plukovníka Liu Mingfu z Čínské národní obranné univerzity. *Ve své knize Zhongguomeng (Čínský sen)* z roku 2010 tvrdí, že americko-čínské konflikty jsou nevyhnutelné, bez ohledu na to, jak moc je Čína odhodlána k mírovému vzestupu. Vztahy mezi USA a Čínou by mohly připomínat „maraton“, v němž by došlo k „vhazování století“ (shiji duijue) mezi oběma stranami.¹⁷ Významný odborník Yuan Peng z Čínského institutu mezinárodních vztahů (CICIR) předkládá umírněné, ale bystré hodnocení. Yuan tvrdí, že globální finanční krize v roce 2008 ve skutečnosti zahájila posun v globálním řádu. Spojené státy zůstávají jedinou světovou supervelmocí, ale jejich hegemonické základy se zjevně narušily. Bez ohledu na spolupráci mezi USA a Čínou při řešení důsledků globální finanční krize si obě strany začaly konkurovat nejasným způsobem. Yuan zastává názor, že struktura vztahů mezi USA a Čínou se vyvine z „velmoci versus hlavní mocnost“ na „č. 1 vs. č. 2“. Od roku 2005 americká strana zesílila své úsilí vyvážit vzestup Číny, ale od globální finanční krize by Washington mohl považovat Peking spíše za „č. 2“ než za běžnou hlavní mocnost, a tudíž strategicky důležitý. což pro obě země představuje nové výzvy. Yuan dokonce varuje před možností nové studené války mezi Čínou a Spojenými státy.¹⁸

Většina čínských pozorovatelů trvá na tom, že mnoho hlubokých změn, které byly svědky na mezinárodní strategické scéně v desetiletí po globální finanční krizi, může ovlivnit globální kontext vztahů mezi

USA a Čínou. V roce 2018 profesor Pekingské univerzity Wang Jisi poznamenal, že ekonomická globalizace ztratila na síle a že nacionalismus a populismus nabývají na síle v mnoha zemích, zejména ve vyspělém světě. Světová politika vstupuje do „nové éry“ rostoucího rozdělování a konkurence.¹⁹ Bývalý náměstek ministra zahraničí Fu Ying, nyní přední výzkumník think-tanku CASS, tvrdí, že „globalismus a multilateralismus jsou pod útokem“. Oživení geopolitické a mocenské soutěže, smíšené s populismem a protekcionismem, oslabují vazby, které byly mezi zeměmi v posledních desetiletích vybudovány. “ Když se zabývá napětím mezi USA a Čínou, zdůrazňuje tyto záhadné změny na mezinárodní úrovni.²⁰ Čínští analytici také zjišťují, že hluboké posuny v mezinárodním řádu a ve vztazích mezi Čínou a USA jsou vzájemně propojeny, což ztěžuje udržení stabilního vztahu mezi oběma zeměmi. Jak zdůrazňuje Xu Jian, vedoucí výzkumný pracovník Čínského institutu mezinárodních studií (CIIS), strategická konkurence mezi USA a Čínou by se mohla stát mnohem komplikovanější a neovladatelnější v rádobě multipolárním světě.²¹

Co se týče hlavních hnacích sil strategické konkurence mezi USA a Čínou, analýzy čínských vědců v tomto ohledu uvádějí čtyři přístupy. První přístup je ve své podstatě realistický a jako rozhodující faktor podtrhuje zmenšující se mocenskou propast mezi Čínou a Spojenými státy. Při diskuzi o trajektorii vztahů mezi USA a Čínou čínští autoři často citují díla Johna Mearsheimera a dalších západních realistických učenců a také rádi uplatňují teorii přechodu moci.²² V jejich očích by strategická soutěž mezi USA a Čínou měla být vnímána jako přirozený výsledek měnícího se rozložení moci v mezinárodním systému. V roce 2015 profesor Hu Angang z univerzity v Tsinghua prohlásil, že komplexní národní síla Číny předstihla sílu Spojených států.²³ Huovo hodnocení je v Číně poměrně kontroverzní a jen málo odborníků na čínské mezinárodní vztahy jeho návrh přijímá. Obecně se však uznává, že na základě rychlého hospodářského růstu za poslední čtyři desetiletí je Čína nyní blíže mocenské paritě se Spojenými státy.

Zmenšující se mocenská propast Číny se Spojenými státy úzce souvisí se „strukturálními rozpory“ (jiegouxing maodun) – dalším důležitým termínem, který čínští učenci často používají ve svých analýzách strategické konkurence mezi USA a Čínou. Například profesor Yan Xuetong univerzity Tsinghua poukazuje na to, že strategická konkurence mezi USA a Čínou je nevyhnutelná kvůli strukturálním rozporům mezi hegemonem a rostoucí mocí. To, že Čína zmenšuje propast mezi svou komplexní národní silou a silou Spojených států, může být hlavní příčinou rostoucí konkurence mezi těmito dvěma národy. Nestabilitu čínsko-amerických vztahů připisuje politice obou mocností „předstírat, že jsou přátelé“. ²⁴Wang Jisi také zmiňuje „strukturální rozpory“, ale jeho zpracování obsahuje jemné rozdíly. Argumentuje tím, že ačkoli velký počet čínských analytiků věří, že americká moc poklesla, sami Američané nemohou takový názor přijmout. Vzhledem k tomu, že Spojené státy nejsou ochotny přiznat svou slabost vůči Číně, je nevyhnutelný druh strategické soutěže mezi oběma stranami. ²⁵

Druhý přístup zdůrazňuje faktor „vzájemného vnímání“, který utváří strategickou soutěž mezi USA a Čínou. Profesor univerzity v Nanjing Zhu Feng, mezi jinými čínskými vědci, zjistil, že vzájemné vnímání má zásadní dopad na dynamiku mezi Čínou a Spojenými státy. ²⁶ Takové vzájemné vnímání je navíc do značné míry determinováno domácí politikou obou zemí. Při vysvětlování rozdílu ve vnímání mezi těmito dvěma národy senior výzkumník CICIR Wang Honggang tvrdí, že kombinace měnícího se mezinárodního řádu a náročných domácích transformací obou národů činí jejich příslušné vnější prostředí stále nejistějším. Přesná interpretace strategických záměrů toho druhého je proto obtížnější. ²⁷Mnoho čínských vědců pozoruje, že nová vlna vnímání čínské hrozby ve Spojených státech prohloubila obavy hegemonu z rostoucí moci. Podle amerických očí čínská důvěra v „čínský model“ a jeho konkrétní politický systém od globální finanční krize v roce 2008 prudce vzrostla a čínská vláda na regionální i globální úrovni zavedla odvážnou a asertivní zahraniční politiku. Jak poznamenává Wang Jisi, „Američané jsou znepokojeni

rozšířeným globálním vlivem Číny, jehož příkladem je iniciativa Pás a stezka, a její posílení role státu v ekonomice a společnosti, jakož i upevnění vedení komunistické strany a jejího ideologie'. ²⁸

Z čínského pohledu se americká politika stala více rozdělenou a polarizovanou, což zesiluje negativní vnímání Číny ze strany USA. Čínští analytici také varují, že rozdmýchávání protičínských nálad a vyprávění americkými populistickými politiky, jako je Steve Bannon, napříč Spojenými státy a celým světem, by mohlo prohloubit strategickou nedůvěru mezi těmito dvěma národy a učinit vztahy mezi USA a Čínou konkurenceschopnějšími. Po prozkoumání strategické konkurence mezi USA a Čínou ve východní Asii profesor univerzity Nankai Liu Feng navíc tvrdí, že taková konkurence je z velké části způsobena změnami ve vzájemném vnímání USA a Číny; Spojené státy přeceňují čínské schopnosti a evidentní „eroze důvěry“ americké strany podporuje přehnanou reakci Washingtonu vůči Číně ve východní Asii. ²⁹

Třetí přístup přikládá větší význam ideologickým rozdílům mezi Čínou a Spojenými státy. Čínští učenci obecně připouštějí, že zásadní rozdíly mezi politickými institucemi a hodnotovými systémy těchto dvou zemí představují důležitý zdroj „strukturálních rozporů“. Američané považují Čínu za autoritářský národ a tvrdí, že ideologie čínské vládnoucí elity je v rozporu s americkými politickými ideály a hodnotami. Čínský vzestup výrazně prohloubil ideologické neshody mezi Čínou a Spojenými státy. ³⁰Z diskusí čínských učenců je zřejmé, že ideologický faktor hraje stále důležitější roli v podněcování strategické soutěže mezi USA a Čínou, což je něco, co se od 19. národního kongresu Komunistické strany Číny stalo evidentnější. Na jedné straně se Washington snaží opustit svou politiku angažovanosti vůči Číně, a to jak kvůli neúspěchu utvářet čínskou modernizaci podle svých představ, tak kvůli tomu, že Čínu vnímá jako ochotnější soutěžit, spíše než spolupracovat se západními demokraciemi. Na

druhou stranu Amerika věří, že ideologická pýcha nutí čínské úsilí vyvážet globálně svůj model státního kapitalismu a autoritářského vládnutí. ³¹

Čínští analytici při diskusích o vztazích mezi Čínou a USA často používají frázi „mentalita studené války“, která úzce souvisí s ideologickým faktorem. Bývalý prezident CIIS a velvyslanec Ma Zhengang obviňuje z vyhrocené strategické konkurence americkou „mentalitu studené války“ a „hegemonské myšlení“. Zastává názor, že „mentalita studené války“ podněcuje americké nepřátelství vůči čínskému politickému systému a ideologické doktríně Čínské komunistické strany. Pod pojmem „hegemon mindset“ má Ma na mysli americké záměry bránit vzestupu jakékoli jiné velké země. ³²Vzhledem k tomu, že Trumpova administrativa upřednostnila velkou mocenskou soutěž, někteří čínští vědci se obávají, že se znovu objeví ideologická rivalita z období studené války. Jak varuje vedoucí výzkumník CASS Zhao Mei, v šíření protičínského diskurzu ve Spojených státech je zjevná nová „politická korektnost“. Americký „neo-McCarthy“ postoj k Číně je skutečně znepokojivým trendem, který předznamenává dalekosáhlý negativní dopad na vztahy mezi USA a Čínou. ³³

Čtvrtý přístup považuje „agendu konfliktů politik“ mezi těmito dvěma zeměmi za klíčovou hnací sílu strategické konkurence mezi USA a Čínou. Mnoho čínských učenců zjistilo, že politické cíle sledované americkou stranou jsou v rozporu s cíli čínské strany. To je zvláště patrné v regionální politice těchto dvou národů vůči Asii a Tichomoří. Bývalý prezident CICIR Cui Liru tvrdí, že vysoce profilovaný „Pivot to Asia“, který přímo prosazovala Obamova administrativa, ztížil a zkomplikoval vztahy mezi USA a Čínou. Amerika se považuje za ochránce asijsko-pacifického regionálního řádu a v tomto ohledu považuje Čínu za přirozeného vyzyvatele. Strategická konkurence mezi USA a Čínou v domovském regionu Pekingu bude proto nevyhnutelně bouřlivá. ³⁴Podobně jako Cui, Yuan Peng zdůrazňuje dalekosáhlé důsledky „Pivot to Asia“ pro

vztahy mezi USA a Čínou. Poukazuje však také na to, že proaktivní politika sousedství Číny by se mohla potenciálně střetnout s americkými zájmy v asijsko-pacifické oblasti. ³⁵

Rozdíly a konflikty s ohledem na politické priority Spojených států a Číny přesahují regionální rozměr. Při analýze konkurenční strategie Trumpovy administrativy vůči Číně profesor univerzity Tsinghua Sun Xuefeng poznamenává, že doktrína „Amerika na prvním místě“ by mohla mít rozhodující dopad na čínskou politiku Spojených států v nadcházejících letech. Podle jeho názoru již není prioritou americké zahraniční politiky udržování mezinárodního pořádku. Trumpova administrativa je spíše „řízena zájmy“, což lze pozorovat v jejím zaměření na ekonomické zájmy a explicitním tvrzení, že „ekonomická bezpečnost je národní bezpečností“. Americké pobídky soutěžit s Čínou nepochybně posílí tak velká změna její politické agendy. ³⁶ Zhao Minghao tvrdí, že vedena zásadou „Amerika na prvním místě“ Trumpova administrativa provedla hluboké změny v americké domácí a zahraniční politice. Vezmeme-li „represivní omezení“ za svou velkou strategii, má nejen dalekosáhlý dopad na liberální mezinárodní řád, ale také komplikuje vztahy mezi USA a Čínou. ³⁷

O co soupeří Spojené státy a Čína?

Většina čínských analytiků uznává, že ve Spojených státech se napříč politickým spektrem objevuje shoda na revizi čínské politiky Spojených států a přijetí konkurenceschopnější strategie vůči Číně, ačkoli na taktické úrovni stále existují určité neshody. Mění se nálada ve prospěch politiky po uzavření smlouvy vůči Číně však daleko přesahuje Trumpovu administrativu. Do jisté míry jde o protičínskou koalici složenou z krajně pravicových populistů, bezpečnostních jestřábů a radikálů, na které je těžké udělat dojem – koalice, která volá po bojovném přístupu k jednání s Čínou. Z toho také vyplývá, že strategická konkurence USA proti Číně se vztahuje na všechny oblasti. Navíc ve světle hlubokých změn ve světové politice, jako je větší význam geoekonomie,

Čínští učenci identifikují několik hlavních oblastí, ve kterých roste strategická konkurence mezi USA a Čínou. Za prvé, hospodářské vztahy mezi oběma zeměmi se staly ústředním bodem rivality mezi USA a Čínou. V posledních čtyřech desetiletích, od normalizace vztahů mezi USA a Čínou, byla ekonomická spolupráce, kterou čínští vědci popisují jako „balastní kámen“ bilaterálních vztahů, základním pilířem politiky Spojených států vůči Číně zaměřené na angažovanost. Nicméně, jak dokládají agresivní obchodní akce Trumpovy administrativy vůči Číně, konkurence mezi těmito dvěma národy v ekonomické aréně značně vzrostla.³⁸ Vzestup Číny pramení z jejího stále rostoucího ekonomického vlivu. To, že by americká strana měla zvýšit tlak na Čínu na ekonomické frontě, je tedy pochopitelné, vezmeme-li v úvahu odhodlání Washingtonu zastavit čínskou nadvládu spíše než řídit. Jak tvrdí vedoucí výzkumný pracovník CASS Gao Cheng, ekonomické schopnosti a vliv tvoří ústřední bod strategické soutěže mezi USA a Čínou.³⁹ Vědec z Wuhanské univerzity Zhang Xiaotong tvrdí, že důraz americké strany na relativní zisky jejich ekonomických vazeb s Čínou činí bilaterální ekonomické vztahy ještě konkurenceschopnějšími.⁴⁰

Významný ekonom CASS a odborník na vztahy mezi USA a Čínou Zhang Yuyan používá termín „uzavření“, když popisuje konkurenční strategie USA vůči Číně. Pro Ameriku je Čína výrazným soupeřem srovnatelným s nacistickým Německem, imperiálním Japonskem a Sovětským svazem. Vzhledem k tomu, že Čína je druhou největší světovou ekonomikou a vlivnou světovou obchodní velmocí, aplikace strategie „zadržování“ ve stylu studené války na ČLR nebude fungovat. Hlavním cílem Spojených států je zabránit tomu, aby se Čína posunula v globálním hodnotovém řetězci nahoru a stala se vyspělou výrobní velmocí.⁴¹ Profesor univerzity Fudan Song Guoyou diskutuje o tom, jak globální finanční krize v roce 2008 urychlila snížení vzájemné ekonomické závislosti mezi USA a Čínou.

⁴²Profesor Chen Dingding na univerzitě v Jinanu analyzuje trend oddělení v politice Trumpovy administrativy vůči Číně, přičemž se

domnívá, že ve Spojených státech využívá základní myšlenkový pochod, že ekonomická vzájemná závislost těchto dvou národů musí být snížena, aby Amerika vyhrála svou konkurenci. Čína.⁴³

Mnoho čínských analytiků tvrdí, že „obchodní válka“, kterou vede americká strana proti Číně, je v podstatě „technologická válka“.

⁴⁴Prostřednictvím represivních celních opatření se Trumpova administrativa snaží přimět americké a západní korporace, které Číně poskytují důležitý přístup k vyspělým technologiím, aby se od Číny odpoutaly. Ale stále více Američanů obviňuje Čínu, že zvyšuje své technologické schopnosti na úkor Ameriky. Technologie jsou životně důležité nejen pro čínskou snahu o sílu a bohatství, ale také pro dlouhodobou konkurenci mezi hlavními mocnostmi. Kromě přísnějších amerických předpisů o kontrole vývozu vůči Číně přijala Amerika také přísnější opatření s ohledem na prověřování a blokování čínských investic ve Spojených státech, zejména v technologickém sektoru. Mezitím Amerika naléhá na své spojence a partnerské země, aby nekupovali čínské high-tech produkty ani nedovolili čínským akvizicím jejich technologických firem.⁴⁵Někteří čínští analytici jdou ještě dále, když zdůrazňují základní problém, který stojí za problémovými ekonomickými vztahy mezi USA a Čínou – takový, který odkazuje na jejich protichůdné postoje k modelu rozvoje. Američtí pozorovatelé dávají rovnítko mezi „čínský model“ a „státní kapitalismus plus autoritářský režim“, který je vnímán jako odporující modelu volného trhu, který Američané tak milují. Ačkoli by Čína mohla upravit svou průmyslovou politiku, včetně plánu „Vyrobeno v Číně 2025“, je nepravděpodobné, že by Peking opustil svou principiální touhu udržet a posílit státní podniky. Někteří další čínští vědci se však stále domnívají, že takové napětí by se dalo zmírnit, pokud by Čína souhlasila s tím, že americkým společnostem poskytne vzájemný přístup na trh, posílí své vymáhání práv duševního vlastnictví,⁴⁶

Dalším ústředním bodem hospodářské soutěže mezi USA a Čínou je spor obou zemí proti mezinárodním pravidlům a institucím, které řídí globální obchod, investice a finance. Čínští vědci tvrdí, že Transpacifické partnerství (TPP) a Transatlantické obchodní a investiční partnerství (TTIP) podporované Obamovou administrativou jsou projevem americké taktiky, která má vyvážit ekonomický vliv Číny revizí mezinárodních pravidel. Přestože Trumpova administrativa odstoupila od TPP, americká revize mezinárodních ekonomických institucí, včetně WTO, může pro čínské zájmy představovat ještě větší hrozbu. Spojené státy, Evropa a Japonsko by mohly vytvořit nový ekonomický blok, který přijme koordinovanější opatření k vyvinutí tlaku na Čínu, zejména pokud jde o státní podniky. Profesor Li Wei z univerzity v Renminu ve své studii americko-čínské konkurence v mezinárodních finančních institucích zjistil, že Čína podnikla odvážnou „finanční diplomacii“ při podpoře reformy stávajících mezinárodních finančních institucí a zároveň zavedla nová uspořádání, jako je Asijské investiční banka pro infrastrukturu (AIIB). Tyto snahy však narážejí na odpor a překážky z americké strany, což prodlužuje konkurenci mezi USA a Čínou, protože Čína se snaží být světovou finanční velmocí.⁴⁷

Za druhé, na geostrategické úrovni čínští analytici tvrdí, že asijsko-pacifický region, zejména západní Pacifik, je ústředním bodem strategické konkurence mezi USA a Čínou. Za Obamova předsednictví Spojené státy zavedly strategii „Pivot/Rebalancing to Asia“. Jak poznamenává vedoucí výzkumný pracovník CICIR Sun Ru, strategie posílila americkou vojenskou přítomnost a její aktivity v sousedství Číny a jejím cílem je přeměnit alianční systém hub-and-spoke na více propojenou bezpečnostní síť.⁴⁸ Kromě toho Spojené státy podnikly významnou intervenci ve sporech v Jihočínském moři a snažily se rozmístit systém THAAD na Korejském poloostrově. Podle názoru většiny čínských učenců tyto kroky značně prohloubily podezření Číny ohledně americké strategie „zadržování/obkličování“ vůči Číně. Mezitím Čína v posledních letech prováděla aktivnější diplomacii v asijsko-pacifickém regionu. Peking jednal rozhodně ve

své reakci vůči ostatním regionálním zemím a při řešení územních a námořních sporů. Čína a Spojené státy proto čelí v asijsko-pacifické oblasti přímému střetu zájmů.

Mezi čínskými analytiky panuje jasná neshoda ohledně měnící se povahy regionálního řádu. Někteří čínští vědci se domnívají, že poměr sil v Asii a Tichomoří se naklání ve prospěch Číny. Profesor Guangdong Institute of International Strategy Profesor Zhou Fangyin tvrdí, že s rychlým vzestupem ekonomické zdatnosti Číny se ve východní Asii objevuje dualistická regionální struktura s Čínou jako ekonomickým centrem a Spojenými státy jako bezpečnostním centrem – strukturou, která povede k dlouhodobému nesouladu mezi ekonomickým a bezpečnostním řádem regionu.⁴⁹ Vědec CASS Wang Junsheng mezitím tvrdí, že americká „dvojitá dominance“ v ekonomických a bezpečnostních záležitostech v západním Pacifiku se zmenšila a byla nahrazena „dvojím vedením“ regionálních záležitostí, které společně drží Spojené státy a Čína.⁵⁰ Jiní učenci, jako je Liu Feng, však zpochybňují přesnost takového hodnocení „dvojité struktury“ a „dvojitého vedení“. Liu Feng tvrdí, že považovat bezpečnost a ekonomiku za dvě samostatné domény při pohledu na regionální uspořádání východní Asie není moudré. Mezinárodní systém, ať už na globální nebo regionální úrovni, může být jedním ze čtyř typů: úplná rovnováha sil; částečná rovnováha sil; úplná hegemonie; nebo částečná hegemonie. Z této teoretické perspektivy se východoasijský regionální systém od konce období studené války posunul od úplného hegemonického řádu ovládaného Spojenými státy k částečné hegemonii zahrnující několik regionálních ekonomických mocností. Konkurence mezi USA a Čínou v ekonomické a bezpečnostní oblasti regionu zesílila.⁵¹

Kromě debat o tom, jak vztahy mezi USA a Čínou ovlivňují vyvíjející se regionální řád, řada čínských vědců zdůrazňuje výrazně větší důležitost námořní oblasti ve strategické soutěži mezi USA a Čínou v regionu. Čína se nachází na východním konci euroasijské pevniny a byla geograficky a tradičně považována za kontinentální mocnost.

Čína pod vedením Si Ťin-pchinga slíbila, že v nadcházejících desetiletích získá silnou námořní pozici, která je zásadní pro posílení modré ekonomiky a splnění jejích požadavků na národní bezpečnost. Senior výzkumník z Pekingské univerzity Hu Bo analyzuje změny v rovnováze sil v námořní Asii mezi Čínou a Spojenými státy. Tvrdí, že ve vodách poblíž prvního ostrovního řetězce se objevila nová strategická rovnováha mezi těmito dvěma mocnostmi, která bude zachována dalších 10–20 let. Obě strany navíc stále více přijímaly vojenské strategie „tit-for-tat“. Spojené státy musí přijmout vojenské výhody Číny v pobřežních vodách země a Čína nemůže snížit americké vojenské prvenství v rozsáhlých vodách za prvním ostrovním řetězcem.⁵² Renmin University Scholar Zuo Xiying identifikuje klíčové faktory, které by mohly podnítit americko-čínské konflikty v přímořské Asii. Zjišťuje, že ochota a připravenost americké strany použít vojenskou sílu se za Trumpova prezidentství zvýšila. Ve světle rostoucích akcí amerických námořních sil v Jihočínském moři je proto v nadcházejících letech předvídatelná eskalace vojenské krize malého rozsahu mezi oběma stranami.⁵³

Souhra mezi čínskou iniciativou Belt and Road (BRI) a americkou indo-pacifickou strategií (IPS) je navíc projevem strategické konkurence mezi USA a Čínou na regionální úrovni. Bezpochyby bude asijsko-pacifický region BRI velmi ovlivněn, pokud bude projekt řádně proveden. Námořní složka BRI také osvětluje ochotu Číny prohlubovat vazby s přímořskou Asií. Jak však tvrdí Zhao Minghao, ačkoli Čína považuje BRI za úsilí zaměřené na rozvoj, Spojené státy, kromě jiných regionálních hráčů, jsou opatrné, že by z projektu mohl pramenit regionální řád zaměřený na Čínu. K analýze důsledků BRI pro vztahy mezi USA a Čínou by proto měl být použit rámec propojení rozvoje a bezpečnosti. V amerických politických kruzích se vedou vážné debaty o tom, jak formulovat konkurenční strategie vůči BRI. Američtí stratégové vnímají, že Čína využívá BRI jako prostředek k zahájení geoekonomické ofenzívy, stejně jako k rozšíření jejího bezpečnostního a politického vlivu v asijsko-pacifické oblasti, a tedy jako hrozbu pro regionální řád pod vedením USA.⁵⁴

Mezitím je podle analýz čínských vědců IPS protiváhou BRI, podpořenou zřetelným základním proudem námořní síly, jehož cílem je kontrolovat výskyt jakéhokoli potenciálního hegemona na euroasijském kontinentu z východní i západní strany. přední linie Tichého a Indického oceánu. ⁵⁵

Většina čínských vědců souhlasí s tím, že Spojené státy nevstoupily do symetrické soutěže s Čínou a BRI, pokud jde o rozsah a financování. Prostřednictvím IPS má Washington spíše v úmyslu poskytnout konkurenční vizi BRI pro budoucí regionální uspořádání. Jak poznamenává profesor Wei Zongyou z univerzity Fudan, prohloubená koordinace Spojených států jejich smluvních spojenců a nových partnerů značně posiluje nejistotu Číny. ⁵⁶ Zejména je zaveden čtyřstranný mechanismus pro diplomatickou, ekonomickou a bezpečnostní spolupráci mezi Spojenými státy, Japonskem, Austrálií a Indií. Seskupení založené na bezpečnosti, známé jako „Quad“, se v budoucnu pravděpodobně rozroste, a to až do bodu, kdy se stane NATO asijského typu, o čemž se někteří čínští analytici domnívají, že je to, co si Washington přeje. ⁵⁷ Pokud jde o geoekonomickou konkurenci, Spojené státy se připojily k Japonsku a Austrálii ve větší podpoře rozvoje infrastruktury v regionu s cílem poskytnout jasnou alternativu k BRI. Existuje například obava, že oblast jižního Pacifiku se stává novou etapou strategické soutěže mezi Čínou a blokem zaměřeným na USA. Takové obnovené snahy USA spojit se s Japonskem, Indií a dalšími mocnostmi v indicko-pacifickém regionu při kontrole vzestupu Pekingu zazněly mezi čínskými politickými elitami na poplach.

Za třetí, mnoho čínských učenců tvrdí, že vznikající konkurence mezi Spojenými státy a Čínou o mezinárodní vedení a prestiž je životně důležitá pro vývoj světového řádu v nadcházejících desetiletích. Na rozdíl od realistického přístupu, který zdůrazňuje rozdělení moci v mezinárodním systému, je tento přístup zaměřen na „měkkou“ složku strategické soutěže mezi USA a Čínou. Čínští analytici poznamenávají, že globální vládnutí se za Xiho předsednictví stalo

módním slovem čínské zahraniční politiky. Na tomto pozadí se mezi čínskými analytiky vede více diskusí o tom, jakou přesně by měla Čína hrát mezinárodní roli, když se přibližuje k ústřední scéně světové politiky.⁵⁸

Jak poznamenává profesor Fudan University Chen Zhimin, mezi jinými čínskými vědci, globální řízení potřebuje mezinárodní vedení, ale dlouho lamentovaný deficit mezinárodního vedení byl prohlouben zvolením amerického prezidenta Donalda Trumpa a jeho politikou „Amerika na prvním místě“. Na základě hloubkových analýz mezinárodního vedení, které Amerika uzákonila od konce studené války, Chen tvrdí, že Čína by měla usilovat o více facilitativní vedení v mezinárodních záležitostech, které se nijak nepodobá tomu, který je hegemonský, samoučelný, nebo donucovací.⁵⁹ Při vysvětlování rostoucího napětí mezi USA a Čínou Zhou Fangyin zdůrazňuje, že Washington zveličuje pekingské aspirace na mezinárodní vůdcovství, zatímco toto mezinárodní vůdcovství špatně vnímá v termínech s nulovým součtem. Mezinárodní vliv, který Čína v posledních letech získala, by neměl být ztotožňován s mezinárodním vedením. Vzhledem k tomu, že budoucí svět již nebude unipolární, je nepravděpodobné, že by Čína byla stejným typem mezinárodního vůdce jako Spojené státy po studené válce, ačkoli Čína by samozřejmě mohla hrát vedoucí roli v určité oblasti, jako je mezinárodní rozvoj.⁶⁰

Jiní učenci, jako He Kai a Feng Huiyun, tvrdí, že snaha o větší mezinárodní prestiž může být jádrem strategické soutěže mezi USA a Čínou. Mezinárodní prestiž země není založena pouze na jejích schopnostech, ale závisí také na postavení a respektu, který si získá. Je to intersubjektívni koncept/proces. V kontextu čínského tradičního politického myšlení je mezinárodní prestiž podobná „vládě ctností“ (wangdao), na rozdíl od „vlády nátlakem“ (badao). Historicky vzato, velmoci dosahují mezinárodní prestiže především vyhráváním válek. Za současných mezinárodních okolností by však jedna velká země mohla sklidit a posílit svou mezinárodní prestiž

usnadněním mezinárodní spolupráce. Proto, aby bylo možné účinně řešit konkurenci mezi USA a Čínou, Čína by měla podporovat mezinárodní spolupráci při řešení globálních výzev a nadále prosazovat multilateralismus. Prostřednictvím tohoto přístupu by se Čína mohla stále více stát zemí, kterou ostatní obdivují a následují, a tak přimět Spojené státy, aby uznaly mezinárodní prestiž Číny a nakonec s Čínou sdílely mezinárodní vedení.⁶¹

Od Obamovy administrativy se navíc novým rysem americko-čínských vztahů stalo „vyvažování s mezinárodními institucemi“ (zhidu zhiheng). Čínští učenci věnovali větší pozornost soutěži mezi oběma národy o mezinárodní instituce. Důkazem toho, že čínský zahraničněpolitický diskurs klade důraz na globální vládnutí, si Peking uvědomuje, jak naléhavé je využití svých institucionálních schopností k účinné ochraně svých ekonomických a investičních zájmů. Snaha Číny o institucionální moc však naráží na odpor a překážky z americké strany a taková institucionální konkurence je patrná i na regionální úrovni. Spojené státy vyvinuly řadu unilaterálních mechanismů zaměřených na země nižšího Mekongu a tichomořské ostrovní země, zatímco Čína naproti tomu se pokusila posílit svou institucionální sílu podporou Šanghajské organizace pro spolupráci (SCO), Konference o opatřeních pro interakci a budování důvěry v Asii (CICA) a dalších platforem. Li Wei navrhuje teoretický koncept „realistického institucionalismu“, aby analyzoval konkurenci mezi hlavními mocnostmi, zejména konkurenci mezi USA a Čínou, a také to, že boj o poskytování veřejných statků je jádrem institucionální soutěže.⁶²

Řízení strategické soutěže mezi USA a Čínou

Na zahajovacím zasedání 19. národního kongresu Komunistické strany Číny v říjnu 2017 Si Ťin-pching prohlásil, že Čína se do poloviny 21. století stane „socialistickou moderní mocnou zemí“. ⁶³ Mezitím Trumpova administrativa slíbila, že udělá Ameriku znovu skvělou, a znovu potvrdila své odhodlání udržet si globální vedoucí postavení Ameriky. Americký ministr zahraničí Mike Pompeo

definoval misi jako „shromáždění ušlechtilých národů světa k vybudování nového liberálního řádu“. ⁶⁴ Jak poznamenává vedoucí výzkumník CASS Ni Feng, zpráva o americké národní bezpečnostní strategii zveřejněná v prosinci 2017, stejně jako řada politických prohlášení a kroků přijatých Trumpovou administrativou, označují „novou éru komplexní a strategické konkurence mezi Spojenými státy a Čínou“. ⁶⁵ Většina čínských analytiků souhlasí s tím, že strategická konkurence mezi USA a Čínou bude s vysokou pravděpodobností intenzivní, holistická a dlouhodobá. Použijeme-li slova profesora Čínské národní obranné univerzity Tang Yongsheng, strategická soutěž mezi USA a Čínou musí být „dlouhou bitvou“. ⁶⁶

Mezi čínskými vědci však existují různé názory na vyhlídky strategické konkurence mezi USA a Čínou. Někteří učenci, jako například profesor univerzity Renmin Shi Yinhong a Yan Xuetong, jsou poměrně pesimističtí. Shi předpovídá, že „strukturální rozpory“ mezi Čínou a Spojenými státy se mohou prohloubit a že možnost velké americko-čínské konfrontace a ozbrojeného konfliktu nelze v žádném případě vyloučit. ⁶⁷ Yan Xuetong zdůrazňuje ideologické soupeření jako klíčový faktor určující trajektorii vztahů mezi USA a Čínou v nadcházejících desetiletích. Podle jeho názoru, pokud lze takové ideologické soupeření dobře zvládnout, strategická konkurence mezi USA a Čínou by se mohla soustředit na prosazování materiální moci, zejména prostřednictvím hospodářské soutěže a závodů ve zbrojení. Pokud by se však ideologická rivalita stala základní složkou strategické soutěže mezi USA a Čínou, vypukly by mezi těmito dvěma národy zástupné války, podobné střetům mezi USA a SSSR během éry studené války. ⁶⁸ Vedoucí výzkumný pracovník CASS Liu Weidong se obává, že nedostatek vzájemné strategické důvěry by mohl vést k rychlé eskalaci určitých malých, iracionálních a katastrofálních konfliktů mezi oběma stranami. ⁶⁹ Naproti tomu jiná skupina čínských učenců zastává poměrně optimistické názory. Zhang Zhexin a Li Wei poznamenávají, že strategická konkurence mezi USA a Čínou nezahrnuje územní spory nebo existenční bezpečnostní hrozby a že obě strany by se mohly

zapojit do „mírové soutěže“ v souladu s logikou „žij a nech žít“. ⁷⁰ Ma Zhengang také říká, že ozbrojený konflikt mezi USA a Čínou je prakticky nemožný vzhledem k měnícím se podmínkám současné světové politiky. ⁷¹

Kromě toho Zhu Feng, mezi některými čínskými vědci, tvrdí, že strategická konkurence mezi USA a Čínou pravděpodobně nesklouzne do nové studené války. ⁷² Zdůrazňuje také důvody, proč by se Čína a Spojené státy měly vyhnout nové studené válce. Podle jeho názoru i ostatních bylo poslední desetiletí 21. století svědkem pozitivního pokroku ve vztazích mezi Čínou a USA, s častými výměnami mezi nejvyššími představiteli, lepším povědomím o strategické komunikaci a posílením schopností a zkušeností v oblasti prevence krizí. Obě strany si jsou plně vědomy možných nebezpečí 'Thukydidovy pasti', mají vzájemnou potřebu vyhnout se konfliktu a konfrontaci a chtějí zabránit vykojení vztahu. Čínští analytici zjistili, že navzdory tomu, že Trumpova administrativa přijala agresivní ekonomickou a obchodní politiku vůči Číně a schválila řadu konfrontačních manévrů v Tchajwanském průlivu a Jihočínském moři, vztahy mezi Čínou a USA zůstávají celkově stabilní. Navíc,

Nicméně nový příběh o studené válce slouží jako důležité varování pro dlouhodobý vývoj vztahů mezi oběma mocnostmi. ⁷³ Z pohledu určitých čínských učenců vykazuje nová studená válka rysy podobné těm z původní studené války, jako je rivalita mezi velmocemi a ideologické rozdíly, přesto jsou mezi nimi zjevné rozdíly. Za prvé, Spojené státy a Sovětský svaz patřily během studené války ke dvěma různým mezinárodním systémům a neexistovaly mezi nimi žádné ekonomické vazby, zatímco za takzvané nové studené války jsou hlavní mocnosti součástí jednoho mezinárodního systému, vzájemně závislé ekonomické vazby. Za druhé, konfrontace mezi hlavními mocnostmi během studené války se projevovala v soubojích mezi vojenskými silami. Nová studená válka se však vyznačuje geoekonomickou soutěží mezi hlavními mocnostmi. Za třetí, studená válka byla koncipována jako boj mezi ideologiemi kapitalismu a

komunismu, ale nová studená válka je spíše bojem mezi různými modely rozvoje, v nichž sociální média a další technologie umožňují hlavním mocnostem uplatňovat politický vliv na soupeře. Za čtvrté, během studené války existovaly mezi oběma zneprátelenými tábory jasné rozdíly, ale v nové studené válce mohou být rivalové také přáteli a ekonomičtí partneři mohou být bezpečnostními rivaly. Kromě toho je nová studená válka charakterizována intenzivním soupeřením mezi hlavními mocnostmi o kontrolu nad globálními statky, jako je internet a vesmír, přičemž zápasy jsou z velké části spojeny s kontrolou konektivity spíše než s okupací území. během studené války existovaly jasné rozdíly mezi oběma zneprátelenými tábory, ale v nové studené válce mohou být rivalové také přáteli a ekonomičtí partneři mohou být bezpečnostními rivaly. Kromě toho je nová studená válka charakterizována intenzivním soupeřením mezi hlavními mocnostmi o kontrolu nad globálními statky, jako je internet a vesmír, přičemž zápasy jsou z velké části spojeny s kontrolou konektivity spíše než s okupací území. během studené války existovaly jasné rozdíly mezi oběma zneprátelenými tábory, ale v nové studené válce mohou být rivalové také přáteli a ekonomičtí partneři mohou být bezpečnostními rivaly. Kromě toho je nová studená válka charakterizována intenzivním soupeřením mezi hlavními mocnostmi o kontrolu nad globálními statky, jako je internet a vesmír, přičemž zápasy jsou z velké části spojeny s kontrolou konektivity spíše než s okupací území.⁷⁴

Ačkoli čínští analytici zaujímají různé postoje k trajektoriím, kterými by se vztahy mezi USA a Čínou mohly v budoucnu ubírat, shodují se, že je nezbytné, aby obě strany řídily svou konkurenci prostřednictvím koncepčních inovací a praktických opatření. Již v roce 2008 se americké politické elity jako Fred C. Bergsten a Zbigniew Brzezinski staly zastánci myšlenky G2 neboli Skupiny dvou, na což čínští představitelé a učenci reagovali opatrně. Bývalý státní rada Dai Bingguo navrhl C2, neboli Koncert dvou, který by nahradil G2,⁷⁵ jehož proveditelnosti většina čínských analytiků pochybovala. Někteří varovali, že G2 může být americkým způsobem, jak donutit

Čínu, aby převzala větší mezinárodní odpovědnost. Jak zdůrazňuje Yan Xuetong, čínské odmítnutí G2 ukazuje, že Peking nemá žádné aspirace na globální vedení a že Peking nevěří v ochotu Washingtonu sdílet své globální vedení s Čínou.⁷⁶ Jak se ukázalo, G2 nedokázala fungovat jako životaschopný rámec pro řešení strategické konkurence mezi USA a Čínou. V roce 2012 čínští vysocí představitelé navrhli rámec „Vztahu hlavních mocností nového typu“, který má vést bilaterální vztahy mezi USA a Čínou. Čínští vědci připouštějí, že americké reakce na tuto čínskou iniciativu nebyly pozitivní. Nicméně Peking a Washington musí najít způsob, jak koexistovat v konkurenčním boji, bez ohledu na to, jak obtížné to může být. Z čínské perspektivy existují určitá řešení pro řízení strategické konkurence mezi USA a Čínou. Jsou jako níže.

Pro začátek musí Amerika i Čína upravit své „strategické myšlení“ a související politiky. Jinými slovy, vzájemné přizpůsobení založené na redefinici jejich příslušných národních zájmů a pravidel pro interakce mezi USA a Čínou je nutností. Ma Zhengang a bývalý prezident Šanghajského institutu mezinárodních studií Yang Jiemian vyzývají Washington, aby s Čínou zacházel racionálněji a nepovažoval Čínu za „potenciálního nepřítele“.⁷⁷ Mezitím mnoho čínských učenců naznačuje, že Čína potřebuje uplatnit strategickou zdrženlivost. Jak poznamenává Yuan Peng, s ohledem na stále napjatější strategickou konkurenci mezi USA a Čínou musí Čína jednat s pokorou a obezřetností a projevit sebedůvěru a trpělivost.⁷⁸ Liu Feng tvrdí, že by nebylo moudré, aby Čína rozšiřovala svůj vliv po celém světě nadměrným tempem a že Čína také musí zaujmout vlídný přístup k rozšíření své regionální přítomnosti.⁷⁹ Zuo Xiyang navrhuje, aby Čína upravila své diplomatické přístupy způsobem, který pomůže učinit strategickou soutěž mezi USA a Čínou zdravější.⁸⁰

Zadruhé, Čína a Spojené státy by měly udělat červenou čáru, pokud jde o jejich strategickou konkurenci, a vzájemně respektovat své „hlavní zájmy“. Wang Honggang trvá na tom, že aby taková soutěž nebyla destruktivní, měly by si obě strany uvědomit „červenou čáru“

a vést „transparentní soutěž založenou na pravidlech“. ⁸¹ Liu Feitao tvrdí, že je důležité nepřehánět schopnosti druhé strany nebo nesprávně interpretovat její strategické záměry a že by nemělo docházet k žádným svévolným vzájemným výzvám. ⁸² Pokud jde o prostředky k uskutečnění tohoto cíle, Liu Weidong navrhuje, aby obě strany spolupracovaly při vymýšlení vzájemně přijatelných pravidel a vytvoření mechanismu, který by omezil nesprávnou interpretaci. Tento přístup považuje za schůdnější pro obě strany než budování strategické důvěry. ⁸³ Někteří jiní učenci však stále trvají na důležitosti strategické důvěry. Přes rostoucí konkurenceschopnost ve vztazích mezi USA a Čínou pro ně zůstává nezbytností, aby tyto dva národy zvládaly svá třetí místa společně a efektivněji, s cílem rozvinout větší „strategickou důvěru“. Yan Xuetong zdůrazňuje, že v jejich bilaterálních vztazích existuje více konfliktních zájmů než společných zájmů. Čína a Spojené státy by se měly zaměřit na „pasivní spolupráci“ zaměřenou na předcházení konfliktům. ⁸⁴

Za třetí, protože ekonomické oddělení Číny a Spojených států by mohlo vést k větší konfrontaci mezi těmito dvěma zeměmi, je třeba napravit ekonomické vztahy mezi USA a Čínou. Dvoustranně vzato by Washington a Peking měly spolupracovat na „měkkém přistání“ ve snaze zmírnit obchodní třenice. Čína musí urychlit provádění nového kola reformy a politiky otevírání se, které bylo oznámeno v posledních letech, zejména snížení překážek pro americké produkty a investice. Měla by také urychlit kroky ke zlepšení svého modelu rozvoje a nastolit vyspělejší tržní ekonomiku, včetně prohloubení reformy státních podniků, posílení postavení nestátních podniků a podpory tržně orientovaných inovací v oblasti špičkových technologií. Mezitím by Amerika měla přezkoumat základní roli zdravého, vyvážená globalizace pomáhá americké ekonomice udržovat udržitelný růst a vyhýbat se protekcionismu. Investiční vazby mezi USA a Čínou by mohly být nově vznikajícím pilířem stabilizace bilaterálních vztahů. Měl by být uznán pozitivní přínos čínských investic pro americkou ekonomiku a měla by existovat širší otevřenost budoucím čínským investicím.

Jako dvě největší světové ekonomiky jsou Čína a Spojené státy zodpovědné za udržení otevřené a inkluzivní světové ekonomiky, usnadnění reforem mezinárodního ekonomického řízení a nápravy globální ekonomické nerovnováhy. Utváření ekonomického bloku vůči sobě navzájem by bylo nákladné a kontraproduktivní. Existuje velký potenciál spolupráce mezi USA a Čínou při posilování globální finanční architektury.⁸⁵ Mezi oběma stranami by měly probíhat pravidelnější konzultace, aby se zmírnily negativní vedlejší účinky jejich příslušných měnových, fiskálních a průmyslových politik. Kromě toho je nutné zmírnit vznikající rivalitu mezi USA a Čínou ohledně konektivity infrastruktury a prozkoumat potenciální spolupráci při řešení globálních deficitů infrastruktury. K řešení nových problémů, jako je problém takzvané „dluhové pasti“, jsou zapotřebí konstruktivní řešení. Spolu s dalšími zúčastněnými stranami musí Čína a Spojené státy dále diskutovat o mezinárodních pravidlech, normách a postupech pro lepší řízení dluhových rizik a zároveň splnit obrovské požadavky na globální investice do infrastruktury.⁸⁶

Za čtvrté, Čína a Spojené státy by měly zvýšit úsilí o rozvoj pozitivních interakcí v asijsko-pacifickém regionu, zejména s ohledem na řešení vztahu mezi čínskou BRI a americkou IPS. Podle rozborů většiny čínských vědců je nepravděpodobné, že by se v příštích desetiletích objevil regionální řád zaměřený na Čínu a prvenství Spojených států v regionu bude obtížné udržet. Spojené státy nemohou v regionu obsahovat Čínu; Čína také nemůže vyloučit Spojené státy z asijsko-pacifické oblasti. Čína musí respektovat zájmy USA a tradiční vliv v Asii a Tichomoří a pečlivě řídit bezpečnostní důsledky své rostoucí ekonomické stopy. Do té doby není třeba, aby Spojené státy vnímaly rostoucí vliv Číny v regionu optikou studené války a považovaly to za hru s nulovým součtem.

Čínští vědci zjišťují, že většina regionálních zemí se zdráhá vybrat si stranu v případě sporu mezi Čínou a USA. Přestože chtějí navázat pevnější obchodní a investiční vztahy s velkými zeměmi, nechtějí se

dostat do situace připomínající studenou válku. Jak zjistil vedoucí výzkumník CIIS Zhao Qinghai, dokonce i spojenci USA, jako je Japonsko a Austrálie, se chtějí vyhnout konfrontaci s Čínou a tyto tři země nesledovaly stejné indicko-pacifické strategie.⁸⁷Japonsko zejména nabídlo podrobný plán spolupráce obou zemí se třetími stranami, včetně společné podpory projektu „východního ekonomického koridoru“ v Thajsku. Takový krok by také inspiroval potenciální čínskou a americkou spolupráci v regionálních ekonomických záležitostech. Čínští analytici naznačují, že by měla být formulována „program spolupráce“ mezi USA a Čínou v regionálních ekonomických a bezpečnostních záležitostech. Čína a Spojené státy by tak mohly vybudovat nový třístranný nebo mnohostranný rámec spolupráce „Čína-USA+X“.⁸⁸

V neposlední řadě by si Čína a Spojené státy měly trvale vyměňovat své vize o mezinárodním pořádku a společně usilovat o řešení problémů globálního vládnutí. Podle názoru čínských vědců mají Čína a Spojené státy odpovědnost za vytvoření inkluzivního, otevřeného mezinárodního řádu založeného na pravidlech, který zaručí dlouhodobý a zdravý rozvoj vztahů mezi USA a Čínou. Jak zdůrazňuje bývalý náměstek ministra zahraničí He Yafei, globální řízení čelí výzvam „nepořádku“ a „fragmentaci“. Oba národy musí znovu potvrdit své stále rostoucí společné zájmy a příslušné odpovědnosti za ochranu globální stability a prosperity.⁸⁹Sdílené vedení mezi dvěma národy znamená aktualizaci mezinárodních institucí a jejich zefektivnění. Spojené státy by měly přezkoumat svou prudce zamítavou reakci na nové mezinárodní instituce, jako je Čínou iniciovaná AIIB, zatímco Čína musí zajistit, aby se takové instituce nestaly pouze nástroji sloužícími jejím úzkým národním zájmům. Spojené státy a Čína by navíc měly spolupracovat v oblastech, kde neexistují mezinárodně uznávané normy a pravidla. Zejména kybernetický prostor a vesmír jsou důležitými doménami, které by mohly potenciálně zhoršit konkurenci mezi USA a Čínou.

Čína a Spojené státy by se měly snažit vypěstovat si zvyk spolupráce a prozkoumat nové způsoby, jak se vyrovnat s dalšími výzvami, jako je zbrojení umělé inteligence.⁹⁰

Závěr

Vzhledem k tomu, že rostoucí počet amerických stratégů a politiků diskutuje o tom, jak vytvořit a provést konkurenční strategii vůči Číně, probíhají v Číně bohaté odborné diskuse o strategické konkurenci mezi USA a Čínou již v období po globální finanční krizi v roce 2008. Takové čínské debaty se vyostřily po zavedení americké politiky „Pivot to Asia“ v letech 2011–2012. Od zásadního politického posunu Trumpovy administrativy vstoupily diskuse o strategické soutěži mezi USA a Čínou v čínské akademické obci a politických kruzích do nové fáze. Většina čínských analytiků uznává nevyhnutelnost strategické konkurence mezi USA a Čínou. Podle jejich názoru je zmenšující se mocenská mezera jejím nejrozhodujícím faktorem. Ideologické neshody, změny vzájemného vnímání a konflikty politické agendy jsou klíčovými faktory, které podporují strategickou soutěž mezi USA a Čínou. Z čínského pohledu tyto dva národy zažívají konkurenci na mnoha frontách. To v ekonomické a technologické sféře nabývá na významu a mohlo by mít potenciálně zásadní dopad na budoucí vztahy mezi USA a Čínou. Z geopolitického hlediska budou západní Pacifik a Indo-Pacifik ústředními body strategické soutěže mezi USA a Čínou v nadcházejících desetiletích. Ve světle rostoucího profilu Číny v globálním vládnutí začal rostoucí počet čínských vědců také diskutovat o způsobech, jakými Čína a Spojené státy soutěží o mezinárodní prestiž a vedoucí postavení. Z geopolitického hlediska budou západní Pacifik a Indo-Pacifik ústředními body strategické soutěže mezi USA a Čínou v nadcházejících desetiletích. Ve světle rostoucího profilu Číny v globálním vládnutí začal rostoucí počet čínských vědců také diskutovat o způsobech, jakými Čína a Spojené státy soutěží o mezinárodní prestiž a vedoucí postavení. Z geopolitického hlediska budou západní Pacifik a Indo-Pacifik

ústředními body strategické soutěže mezi USA a Čínou v nadcházejících desetiletích. Ve světle rostoucího profilu Číny v globálním vládnutí začal rostoucí počet čínských vědců také diskutovat o způsobech, jakými Čína a Spojené státy soutěží o mezinárodní prestiž a vedoucí postavení.

V očích většiny čínských pozorovatelů se zdá, že čínská politika Washingtonu vstoupila do období „po zasnoubení“. Ačkoli někteří čínští vědci uznávají trend zintenzivnění strategické konkurence mezi USA a Čínou, zdají se být méně pesimističtí než ti, kteří předpovídají novou studenou válku mezi těmito dvěma národy. Obě strany se musí účinně vypořádat s přechodem ke vztahu, v němž se rovnováha naklonila ke konkurenčnímu úhlu, a vyhnout se Thukydidově pasti. Většina čínských analytiků se domnívá, že Čína zůstává v této soutěži smolařem, protože v souhrnné národní síle značně zaostává za Spojenými státy. Jak poznamenává Tao Wenzhao, Čína by měla odolat „pokušení strategického zúctování se Spojenými státy“, protože tyto dva národy by mohly po delší době dosáhnout nového modelu interakce.⁹¹ Z čínského pohledu, aby se předešlo konfrontaci mezi USA a Čínou, je třeba vynaložit úsilí k tomu, aby se zabránilo „oddělení“ obou ekonomik. Čína musí být zároveň připravena na možné zmenšení vzájemné závislosti obou zemí. Pokud se obě strany snaží zabránit drastické eskalaci v případě konfliktu, je také nutné přijít s účinnějšími opatřeními pro krizové řízení a budování důvěry. Ekonomické a bezpečnostní zájmy Číny navíc výrazně pokročily po celém světě, částečně díky BRI. Obě strany musí zlepšit svou komunikaci a spolupráci při řešení globálních výzev. Ještě důležitější je, že Čína a Spojené státy nesmí dovolit, aby se ideologická soutěž stala novým určujícím rysem jejich vztahu.

Spojené státy a Čína jsou bezpochyby nejdůležitějšími hráči při utváření budoucího mezinárodního řádu. Strategická konkurence mezi USA a Čínou musí mít globální důsledky. Čínští pozorovatelé skutečně zaznamenali, že další země věnují větší pozornost důsledkům strategické konkurence mezi USA a Čínou. Jak napětí

mezi USA a Čínou stoupá, zbytek světa se obává, že bude chycen do křížové palby. Proto je nyní naléhavě nutné, aby Čína a Spojené státy zůstaly strategicky zdrženlivé a prokázaly větší vynalézavost. Pro čínské vědce a politické elity se také stává naléhavější, aby společně se svými americkými a dalšími zahraničními protějšky vyvinuli větší úsilí k prozkoumání způsobů, jak redefinovat konkurenční soužití mezi USA a Čínou, vyhnout se destruktivní konkurenci a uklidnit zbytek světa.

Poděkování

Autor by rád poděkoval dvěma anonymním recenzentům za jejich užitečné komentáře. Tento výzkum je podporován Národním fondem sociálních věd Číny (17CGJ027).

Poznámky pod čarou

1

Bílý dům, „Strategie národní bezpečnosti Spojených států amerických“, prosinec 2017, s. 2–3, 25,

<https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2017/12/NSS-Final-18-12-2017-0905-2.pdf> .

2

Ministerstvo obrany USA, „Shrnutí národní obranné strategie Spojených států amerických z roku 2018: Zostření konkurenčního náskoku americké armády“,

<https://www.defense.gov/Portals/1/Documents/pubs/2018-National-Defence-Strategy-Summary.pdf> .

3

„Jednáme s Čínou, Amerika jde za konfuciánskou poctivostí“, *The Economist* , 4. října 2018,

<https://www.economist.com/china/2018/10/04/dealing-with-china-america-goes-for-konfuciánská-poctivost> .

4

Robert Sutter, 'Pushback: America's New China Strategy', *The Diplomat* , 2. listopadu, 2018,
<https://thediplomat.com/2018/11/pushback-americas-new-china-strategy/> .

5

Timothy R. Heath a William R. Thompson, 'Vyhýbání se americko-čínské konkurenci je marné: Proč je nejlepší možností řídit strategickou rivalitu', *Asia Policy* , Vol. 13, č. 2 (2018), s. 105–7; Scott Kennedy, „Ochrana amerického technologického průmyslu před Čínou: cla nejsou řešením“, *Foreign Affairs* , 2. srpna 2018,
<https://www.foreignaffairs.com/articles/2018-08-02/protecting-americas-technology-prumysl-cina> .

6

Ashley Tellis, „Ochrana amerického prvenství v Indo-Pacifiku“, svědectví před senátním výborem pro ozbrojené složky, 25. dubna 2017, https://www.armed-services.senate.gov/imo/media/doc/Tellis_04-25-17.pdf .

7

Bílý dům, *Národní bezpečnostní strategie Spojených států amerických* , s. 25, 45–6; Michael D. Swaine, 'A Counterproductive Cold War with China', *Foreign Affairs* , 2. března 2018,
<https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2018-03-02/counterproductive-cold-war-china> .

8

Adam Smith, 'Fiskální rok 2019 National Defense Authorization Act Conference Report', US House Armed Services Committee, str. 4 [dem.pdf](#) .

9

Ely Ratner, 'The China Challenge, Part I: Economic Nuercion as Statecraft', Svědectví před výborem pro zahraniční vztahy Senátu USA, 24. července 2018,

https://www.foreign.senate.gov/imo/media/doc/o72418_Ratner_Testimony.pdf ; Aaron L. Friedberg, „Strategic Competition with China“, Svědectví před výborem Sněmovny reprezentantů pro ozbrojené služby, 15. února 2018, <https://docs.house.gov/meetings/AS/AS00/20180215/106848/HHRG-115-AS00-Wstate-FriedbergA-20180215.pdf> .

10

Jeffrey Bader, „Vztahy mezi USA a Čínou: Je čas ukončit angažmá?“, *Policy Brief*, The Brookings Institution, září 2018, str. 3, <https://www.brookings.edu/research/us-china-relations-is-it-time-to-end-the-engagement/> ; Orville Schell a Susan L. Shirt, 'Korekce kurzu: K účinné a udržitelné čínské politice', *Zpráva pracovní skupiny*, Asia Society, 2019, str. 7–14, https://asiasociety.org/sites/default/files/inline-files/CourseCorrection_FINAL_2.7.19_0.pdf .

11

Markus Brunnermeier, Rush Doshi a Harold James, 'Peking's Bismarckian Ghosts: How Great Powers Competition Economically', *The Washington Quarterly*, Vol. 41, č. 3 (2018), s. 161–4.

12

Hal Brands, 'The Lost Art of Long-Term Competition', *The Washington Quarterly*, Vol. 41, No. 4 (2019), p. 32.

13

David Shambaugh, 'US-China Rivalry in Southeast Asia: Power Shift or Competitive Coexistence?', *International Security*, Vol. 42, No. 4 (2018), pp. 85–127.

14

Tao Wenzhao, 'Jinrong weiji yu zhongmei guanxi' ('The Financial Crisis and Sino-US Relations'), *Heping yu fazhan (Peace and Development)*, No. 4 (2009), pp. 28–30.

15

Zhao Kejin, 'Hou jinrong weiji shiqi de zhongmei guanxi: huayuquan de shijiao' ('Sino-US Relations in the Post-Financial Crisis Era'), *Meiguo yanjiu (The Chinese Journal of American Studies)*, No. 1 (2013), p. 48.

16

Wang Fan, 'Zhongmei jingzhengxing xianghu yicun guanxi tanxi' ('Competitive Interdependence Between China and the US'), *Shijie jingji yu zhengzhi (World Economics and Politics)*, No. 3 (2008), p. 32.

17

Liu Mingfu, *Zhongguo Meng (The China Dream)* (Beijing: Zhongguo youyi chuban gongsi, 2010); Liu Mingfu, 'The World Is Too Important to Be Left to America', *The Atlantic*, 4 June, 2015, <https://www.theatlantic.com/international/archive/2015/06/china-dream-liu-mingfu-power/394748/>.

18

Yuan Peng, 'Zhongmei guanxi xiang hechu qu?' ('Whither Are Sino-US Relations Going?'), *Waijiao pinglun (Foreign Affairs Review)*, No. 2 (2010), pp. 2–7.

19

Wang Jisi, 'Shijie zhengzhi jinru xinjieduan' ('The New Era of World Politics'), *Guoji zhanlüe yanjiu jianbao (International and Strategic Studies Report)*, No. 62 (2018), pp. 1–4.

20

Fu Ying, 'Can US-China Relations Step Back from the Edge?', 31 October, 2018, <https://www.bloomberg.com/opinion/articles/2018-10-30/can-china-u-s-relations-step-back-from-the-edge>.

21

Xu Jian, 'Meiguo duihua zhengce tiaozheng yu zhongmei guanxi de san da fengxian' ('The Adjustment of US Policy Towards China and Three Major Risks in China-US Relations'), *Guoji wenti yanjiu*

(*China International Studies*), No. 4 (2018), pp. 14–8.

22

Zhu Feng, ‘Quanli zhuanyi lilun: baquanxing xianshi zhuyi?’ (‘The Power Shift Theory: Hegemonic Realism?’), *Guoji zhengzhi yanjiu* (*International Politics Studies*), No. 3 (2006), pp. 24–42; Yan Xuetong, ‘Quanli zhongxin zhuanyi yu guoji tixi zhuanbian’ (‘The Shift of Power Centre and the Transformation of International System’), *Dangdai Yatai* (*Contemporary Asia-Pacific*), No. 6 (2012), pp. 4–21.

23

Hu Angang, Zheng Yunfeng, and Gao Yuyu, ‘Dui zhongmei zonghe guoli de pinggu’ (‘Assessing Comprehensive National Strength of China and the United States’), *Qinghua daxue xuebao* (*Journal of Tsinghua University*), No. 1 (2015), pp. 26–39.

24

Yan Xuetong, ‘Dui zhongmei guanxi buwendingxing de fenxi’ (‘The Instability of China-US Relations’), *Shijie jingji yu zhengzhi* (*World Economic and Politics*), No. 12 (2010), pp. 29–30.

25

Wang Jisi, ‘Zhongmei jiegouxing maodun shangsheng, zhanlüe jiaoliang nanyi bimian’ (‘US-China Strategic Competition Is Inevitable While the Structural Contradictions Between These Two Countries Arise’), *Guoji zhanlüe yanjiu jianbao* (*International and Strategic Studies Report*), No. 47 (2010), pp. 1–4.

26

Zhu Feng, ‘Zhongmei zhanlüe jingzheng yu dongya anquan zhixu de weilai’ (‘Sino-US Strategic Competition and the Future of East Asian Security’), *Shijie zhengzhi yu jingji* (*World Economics and Politics*), No. 3 (2013), pp. 9–12.

27

Wang Honggang, 'Dabianjuxia de zhongmei guanxi yu zhongmei zhanlüe boyi' ('Sino-US Relations under Unprecedented Changes and Sino-US Strategic Competition'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 5 (2012), pp. 9–12.

28

Wang Jisi, 'America and China: Destined for Conflict or Cooperation?', *National Interest*, 30 July, 2018, <https://nationalinterest.org/feature/america-and-china-destined-conflict-or-cooperation-we-asked-14-worlds-most-renowned-experts?page=0%2C13>.

29

Liu Feng, 'Zhongmei zhanlüe jingzheng yu dongya anquan taishi' ('Sino-US Strategic Competition and East Asian Security'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 8 (2017), pp. 27–8.

30

Liu Jianhua, 'Zhongmei yalengzhan: tezheng, yuanyin ji zhongguo de yingdui' ('Sino-US Semi-Cold War: Features, Reasons and China's Response'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 11 (2012), pp. 39–42.

31

Zhao Minghao, 'Telangpu zhizheng yu zhongmei guanxi de zhanlüe zhuanxing' ('The Trump Doctrine and the Strategic Transformation of US-China Relations'), *Meiguo yanjiu (The Chinese Journal of American Studies)*, No. 5 (2018), pp. 34–7.

32

Ma Zhengang, 'Zhongmei zhanlüe jingzheng pouxi' ('Analysis on US-China Strategic Competition'), *Guoji wenti yanjiu (China International Studies)*, No. 6 (2010), pp. 30–1.

33

Zhao Mei, 'Jingtǐ Maikaxizhuxi zài měiguó chenzhāfānqǐ' ('Neo-McCarthyism May on the Rise in the United States'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 6 (2018), pp. 5–7.

34

Cui Liru, 'Guanli zhanlüe jingzheng: zhongmei xin guanxi geju de tiaozhan' ('Managing Strategic Competition: Challenges with New Sino-US Relations'), *Meiguó yanjiu (The Chinese Journal of American Studies)*, No. 2 (2016), pp. 9–12.

35

Yuan Peng, 'Zhongguo xinyilun gaige yu zhongmei xinxing daguo guanxi' ('China's New Reforms and the New Type of Sino-US Relations'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 11 (2014), pp. 5–6.

36

Sun Xuefeng, 'Zhongmei zhanlüe jingzheng shidai de zhongguo anquan zhanlüe' ('China's Security Strategy in the Age of Strategic Competition Between China and the United States'), *Zhanlüe juece yanjiu (Journal of Strategy and Decision-making)*, No. 2 (2018), pp. 29–32.

37

Zhao Minghao, 'Telangpu zhizheng yu zhongmei guanxi de zhanlüe zhuanxing' ('The Trump Doctrine and The Strategic Transformation of US-China Relations'), *Meiguó yanjiu (The Chinese Journal of American Studies)*, No. 5 (2018), pp. 28–42.

38

Li Ruogu, 'Zhongmei guanxi fasheng le shizhixing bianhua' ('The Substantive Changes upon China-US Relations'), *Jingji daokan (Economic Herald)*, No. 1 (2019), pp. 68–70.

39

Gao Cheng, 'Zhongmei jingzheng shijiao xia dui wending fazhan zhongmei guanxi de zaishenshi' ('Reconsideration of "Developing Steady Sino-US Relations" from the Perspective of Sino-US Competition'), *Zhanlüe juece yanjiu (Journal of Strategy and Decision-Making)*, No. 2 (2018), p. 17.

40

Zhang Xiaotong, 'Zhongmei jingmao guanxi: guanli jingzhengxing xianghu yicun' ('Sino-US Economic Relations: Managing Competitive Interdependence'), *Guoji wenti yanjiu (China International Studies)*, No. 1 (2013), pp. 123–5.

41

Zhang Yuyan and Feng Weijiang, 'Cong jiechu dao guisuo: meiguo duihua zhanlüe yitu ji zhongmei boyi de sizhong qianjing' ('From Engagement to Confinement: US Strategic Intentions Towards China and Four Scenarios of Sino-US Competition'), *Qinghua jinrong pinglun (Tsinghua Financial Review)*, No. 7 (2018), pp. 1–2.

42

Song Guoyou, 'Quanqiu jingji pingheng zengzhang yu zhongmei guanxi de weilai' ('A Balanced Global Economy and the Future of China-US Relations'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 1 (2010), pp. 5–7.

43

Wang You and Chen Dingding, 'Zhongmei jingji yu zhanlüe tuogou de qushi ji yingxiang' ('Economic and Strategic "Decoupling" of China and the US'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 7 (2018), p. 29.

44

Yu Yongding, 'Dui zhongmei maoyizhan de jidian kanfa' ('Some Observations on China-US Trade War'), *Qinghua jinrong pinglun (Tsinghua Financial Review)*, No. 7 (2018), p. 21.

45

Wu Xinbo, 'Meiguo duihua zhengce jinru xinjieguan' ('New Phase of US Policy on China'), *Huanqiu shibao (Global Times)*, 24 April, 2018, <http://opinion.huanqiu.com/hqpl/2018-04/11904842.html?agt=15438>.

46

Wei Zongyou, 'Zhongmei zhanlüe jingzheng, meiguo diwei jiaolv, yu telangpu zhengfu duihua zhanlüe tiaozheng' ('China-US Strategic Competition, the US Status Anxiety, and the Trump Administration's Strategic Adjustment toward China'), *Meiguo yanjiu (The Chinese Journal of American Studies)*, No. 4 (2018), p. 73.

47

Li Wei, 'Zhongmei jinrong waijiao zhong de guoji zhidu jingzheng' ('Sino-US Diplomatic Competition in International Financial Institutions'), *Shijie jingji yu zhengzhi (World Economics and Politics)*, No. 4 (2016), pp. 113–7.

48

Sun Ru, 'Meiguo yatai tongmeng tixi de wangluohua ji qianjing' ('The Networking of US Asia-Pacific Alliance System and Its Prospects'), *Guoji wenti yanjiu (China International Studies)*, No. 4 (2012), pp. 39–50.

49

Zhou Fangyin, 'Dongya eryuan geju yu diqu zhixu de weilai' ('Dual Structure in East Asia and the Future of Regional Order'), *Guoji jingji pinglun (International Economic Review)*, No. 6 (2013), pp. 106–7.

50

Wang Junsheng, 'Zhongmei shuanglingdao tizhi yu dongbeiya anquan: jiegou shiheng yu zhixu chongjian' ('Sino-US Dual Leadership System and Northeast Asian Security: Structural Imbalance and Order Reconstruction'), *Guoji zhengzhi yanjiu (The Journal of International Studies)*, No. 4 (2013), pp. 99–113.

51

Liu Feng, 'Dongya diqu zhixu zhuanxing: anquan yu jingji guanlian de shijiao' ('Regional Order Transition in East Asia: A Security-Economy Nexus Perspective'), *Shijie jingji yu zhengzhi (World Economics and Politics)*, No. 5 (2016), pp. 36–51.

52

Hu Bo, 'Zhongmei zai xitapingyang de junshi jingzheng yu zhanlüe pingheng' ('Sino-US Military Competition and Strategic Balance in the Western Pacific'), *Shijie jingji yu zhengzhi (World Economics and Politics)*, No. 5 (2014), pp. 78–84.

53

Zuo Xiyong, 'Telangpu yatai anquan zhanlüe de tiaozheng' ('The Adjustment of the Trump administration's Asia-Pacific Security Strategy'), *Shijie jingji yu zhengzhi (World Economics and Politics)*, No. 5 (2017), pp. 62–3.

54

Zhao Minghao, 'Daguo jingzheng beijingxia meiguo dui yidaiyilu de zhiheng taishi lunxi' ('The Major Power Competition and the US Counterbalance Against the Belt and Road Initiative'), *Shijie jingji yu zhengzhi (World Economics and Politics)*, No. 12 (2018), pp. 13–25.

55

Zhao Qinghai, 'Xinping jiujiu: Telangpu zhengfu de yintai zhanlüe' ('Old Stuff with a New Label: The Trump Administration's Indo-Pacific Strategy'), *Xueshu qianyan (Academic Frontiers)*, No. 15 (2018), pp. 8–10.

56

Wei Zongyou, 'Telangpu zhengfu de yintai zhanlüe gouxiang jiqi dui diqu zhixu de yingxiang' ('The Indo-Pacific Strategy of the Trump Administration and Its Implications on Regional Order'), *Dangdai shijie (Contemporary World)*, No. 12 (2018), pp. 18–22.

57

Lin Minwang, 'Yintai de jiangou yu yazhou diyuan zhengzhi de zhangli' ('The Indo-Pacific Narrative and Asia's Geopolitics'), *Waijiao pinglun (Foreign Affairs Review)*, No. 1 (2018), pp. 25–35.

58

Liu Zhenye, 'Meiguo quanqiu zhili zhanlüe xindongxiang jiqi dongyin' ('The New Turn of American Global Governance Strategy and Its Motivation'), *Xueshu qianyan (Academic Frontiers)*, No. 11 (2018), p. 25.

59

Chen Zhiming and Zhou Guorong, 'Guoji lingdao yu zhongguo xiejinxing lingdao juece de goujian' ('International Leadership and China as a Facilitative Leader'), *Shijie jingji yu zhengzhi (World Economics and Politics)*, No. 3 (2017), pp. 25–34.

60

Zhou Fangyin, 'Guoji lingdaoquan zhi zheng de wuqu yu zhongmei guanxi de qianjing' ('Misunderstanding of International Leadership Dispute and the Prospect of Sino-US Relations'), *Zhanlüe juece yanjiu (Journal of Strategy and Decision-Making)*, No. 2 (2018), pp. 9–13.

61

He Kai and Feng Huiyun, 'Zhongmei guoji lingdaoquan de jingzheng he gongxiang' ('Competition and Sharing of International Leadership Between China and the United States'), *Zhanlüe juece yanjiu (Journal of Strategy and Decision-Making)*, No. 2 (2018), pp. 42–6.

62

Li Wei, 'Guoji zhixu zhuanxing yu xianshi zhiduzhuyi lilun de shengcheng' ('The Transformation of International Order and the Theory of Realist Institutionalism'), *Waijiao pinglun (Foreign Affairs Review)*, No. 1 (2016), pp. 36–9.

63

‘Xi Jinping’s Report at the 19th CCP National Congress’, 28 October, 2017, <http://cpc.people.com.cn/n1/2017/1028/c64094-29613660.html>.

64

Michael R. Pompeo, ‘Restoring the Role of the Nation-State in the Liberal International Order’, Remarks at the German Marshall Fund, 4 December, 2018, <https://www.state.gov/secretary/remarks/2018/12/287770.htm>.

65

Ni Feng, ‘Changgui yinsu yu feichanggui yinsu huihe: meiguo duihua zhengce de zhibian’ (‘Qualitative Change Caused by Regular and Irregular Factors: US China Policy Adjustment’), *Xiandai guoji guanxi* (*Contemporary International Relations*), No. 7 (2018), p. 22.

66

Tang Yongsheng, ‘Zhongmei zhanlüe jingzheng jiqi keneng zouxiang’ (‘China-US Strategic Competition and Its Prospects’), *Shijie zhishi* (*World Knowledge*), No. 24 (2018), pp. 35–6.

67

Shi Yinhong, ‘Zhongmei guanxi de shuangchong xingshi’ (‘Two Trends in US-China Relations’), *Guoji wenti yanjiu* (*China International Studies*), No. 3 (2009), p. 3.

68

Yan Xuetong, ‘Zhongmei liangjihua qushi de sikao’ (‘The Bipolarisation of China-US Relations’), *Xiandai guoqi yanjiu* (*Modern SOEs Studies*), No. 17 (2018), pp. 84–5.

69

Liu Weidong, ‘Jianshao zhongmei zhanlüe wupan: yizhong jizhi jianshe de changshi’ (‘Reducing China-US Strategic Miscalculation: An Institution-Building Perspective’), *Xiandai guoji guanxi* (*Contemporary International Relations*), No. 8 (2016), p. 33.

70

Zhang Zhexin and Li Wei, 'Mairu zhanlüe jingzheng shidai de zhongmei guanxi' ('Sino-US Relations in the Age of Strategic Competition'), *Lilun shiye (Theoretical Horizon)*, No. 12 (2014), pp. 55–9.

71

Ma, 'Competition', pp. 31–3.

72

Zhu, 'Sino-US Strategic Competition and the Future of East Asian Security', pp. 8, 11.

73

Da Wei, 'Zhongmei guanxi zouxiang xinlengzhan haishi zhanlüe wending' ('China-US Relations: Toward New Cold War or Strategic Stability'), in Wang Jisi, ed., *Zhongguo guoji zhanlüe pinglun 2015 (China International Strategy Review 2015)* (Beijing: Shijie zhishi chubanshe, 2016), pp. 35–8.

74

Zhao Minghao, 'Cong xinlengzhanlün kan zhongmei guanxi mianlin de zhuyao tiaozhan' ('New Cold War Narrative and New Challenges Facing China-US Relations'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 6 (2018), pp. 17–9; Xue Li, 'Zhongmei guanxi de xingzhi: lengchandou erfei xinlengzhan' ('The Nature of China-US Relations: Cold Rivalry Rather Than Cold War'), *Shijie zhishi (World Knowledge)*, No. 21 (2018), p. 73.

75

Huang Renguo, 'Zhongmei liangguo xietiao pingxi' ('Analysis of the China-US C2 Idea'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 5 (2012), pp. 35–40.

76

Yan, 'The Instability of China-US Relations', p. 18.

77

Yang Jiemin, 'Zhongmei waijiao hudong moshi de yanbian, jingyan, jiaoxun he qianjing' ('The Evolving Model of China-US Diplomatic Interaction: Practices, Lessons and Prospects'), *Meiguo yanjiu (The Chinese Journal of American Studies)*, No. 4 (2018), pp. 21–2.

78

Yuan Peng, 'Bawo xinjieduan zhongmei guanxi de tedian he guilv' ('Understanding the Features and Patterns of New Phase of Sino-US Relations'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 6 (2018), pp. 1–2.

79

Liu, 'Sino-US Strategic Competition and East Asian Security', pp. 28–30.

80

Zuo Xiyong, 'Zhanlüe jingzheng shidai de zhongmei guanxi tujing' ('Sino-US Relations in the Age of Strategic Competition'), *Zhanlüe juece yanjiu (Journal of Strategy and Decision-Making)*, No. 2 (2018), pp. 83–8.

81

Wang Honggang, 'Gongtong jinhua: dui zhongmei zai yatai guanximoshi de zaisikao' ('Co-evolution: Reconsideration on Sino-US Interaction in Asia-Pacific'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 1 (2013), p. 60.

82

Liu Feitao, 'Guanyu zhongmei zhanlüe fenqi guankong de sikao' ('The Management of Sino-US Strategic Differences'), *Xiandai guoji guanxi (Contemporary International Relations)*, No. 12 (2014), p. 57.

83

Liu, 'Reducing China-US Strategic Miscalculation', pp. 33–9.

84

Yan, 'The Instability of China-US Relations', p. 4.

85

Zhang Monan and Yang Guang, 'Zhongmei guanxi xinjieduan jidai kaiqi maoyi xinmoshi' ('New Phase of China-US Relations Needs a New Model for Their Trade Ties'), *Hongguan jingji guanli (Macroeconomics and Management)*, No. 1 (2018), pp. 28–9.

86

Wang Yiwei, 'Zhongmei jiu yidaiyilu kaizhan hezuo shifou keneng?' ('Is China-US Cooperation under the BRI Possible?'), *Xueshu qianyan (Academic Frontiers)*, No. 4 (2017), pp. 47–50.

87

Zhao, 'Old Stuff with a New Label', p. 11.

88

Zhao Minghao, 'Yidai yilu yu zhongmei jinghe guanxi de suzao' ('The Belt and Road Initiative and Its Implications for China-US Relations'), *Fudan xuebao (Journal of Fudan University)*, No. 6 (2017), pp. 131–4.

89

He Yafei, 'Zhongmei guanxi liangxing hudong jiang youli tuidong quanqiu zhili tixi de tiaozheng yu wanshan' ('The Positive Interaction of Sino-US Relations Will Strongly Promote the Adjustment and Improvement of Global Governance'), *Dongnanya yanjiu (Southeast Asian Studies)*, No. 1 (2018), pp. 10–2.

90

Meng Honghua, 'Xinshidai de zhongguo duimei fanglüe' ('China's Strategy Towards the United States in the New Era'), *Dangdai shijie yu shehuizhuyi (Contemporary World and Socialism)*, No. 1 (2019), pp. 23–4.

91

Tao Wenzhao, 'Meiguo duihua zhengce de shendu tiaozheng' ('The Profound Adjustment of US Policy Towards China'), *Heping yu fazhan (Peace and Development)*, No. 2 (2018), pp. 11–2.

© The Author(s) 2019. Published by Oxford University Press on behalf of The Institute of International Relations, Tsinghua University. All rights reserved. For permissions, please e-mail: journals.permissions@oup.com.

Tento článek je publikován a distribuován za podmínek Oxford University Press, Standard Journals Publication Model (https://academic.oup.com/journals/pages/open_access/funder_policies/chorus/standard_publication_model)